

Đakonsko ređenje, Đakovo, 11. listopada 2020.

Dragi ređenici,
dragi Oče nadbiskupe i biskupe, braćo svećenici i redovnici,
poštovane časne sestre redovnice, bogoslovi i redovničke kandidatice,
dragi vjernici - draga braćo i sestre!

Prispodobu o svadbi kraljeva sina, što smo je maločas čuli, Isus je ispriповjedio u hramu, u napetim odnosima rasprave sa svećeničkim glavarima i narodnim starješinama. Raspravu s njima vodi u hramu, kojega oni glavari svećenički i narodne starješine, prepoznaju svojom najvećom svetinjom, za koju su osjećaju odgovornima, a gdje se Isus ponaša kao na svome: on iz njega izgoni trgovce, ondje liječi bolesnike te ondje odjekuju poklici mnoštva razdraganog njegovim čudesima. Svećenički i narodni prvaci pitaju se odakle Isusu vlast da on iz hrama izbacuje one kojima su oni dopustili da budu u njemu; kojom moći on liječi te što o sebi misli kad dopušta da mu mnoštvo kliče kao Mesiji: „Hosana Sinu Davidovu“.

Na to pitanje o vlasti kojom čini i govori, Isus svojim sugovornicima, vjerskim vođama i intelektualcima svoga naroda, pripovijeda prispodobe, kojima im želi otvoriti um i srce da čitaju i razumiju znakove mesijanskih vremena i Božje namjere te ih poziva da u svojim pogledima i shvaćanjima budu široki, na visini svoga poziva i dostojanstva, te da se otvore za vodstvenu ulogu koji oni sami i izabrani židovski narod trebaju ostvariti među poganskim narodima u okupljanju novoga Božjega naroda iz svih plemena i naroda. No, iz uskogrudnosti duha, nerazumijevanja i odbojnosti svojih sugovornika, Isus jasno uočava sljepoću i tvrdoću duhovnih vođa svoga naroda, koja i njega samoga vodi i do izloženosti njihovu nasilju.

U ovoj današnjoj prispodobi (Mt 22,1-14) je i ta Isusova slutnja ugrađena u sliku Božje velikodušnosti i širine Kraljevstva nebeskoga, oslikanu kroz kralja koji opetovano poziva na svadbu svoga sina, te istodobno tvrdokorno odbijanje pozvanih da se odazovu, koje ide od zlostavljanja i ubijanja kraljevih slugu koji ih pozivaju na svadbu, pa sve do ponižavanja i Kralja i svečanosti, koje se očituje bahatim odbijanjem oblačenja svadbenoga ruha.

Isus opisuje kraljevu bol. On je priredio svadbu svomu sinu, a uzvanici se ne žele odazvati. Svatko ide svojim putem. Ispričavaju se svojim poslovima i obvezama te odbijaju dolazak na svečanost. Tu je bol osjetio svatko tko je ikada priredio

svečanost i doživio odbijanje, svatko tko je ikada velikodušno davao sebe, a doživio ravnodušnost ili prezir. Bol odbijanja još je dublja jer uzvanici ne samo da ne prihvaćaju poziv, nego su i sluge (koji su došli podsjetiti ih na kraljev poziv) zlostavljali i ubili. Slika je oštra. U nju Isus smješta stoljetna iskustva upornog odbijanja svoga židovskog naroda, izabranoga i prvoga pozvanoga, i u nju evanđelista Matej lako pretače i Isusov odnos sa svećeničkim starješinama i narodnim vođama svoga naroda. Iako je Židovski narod bio prvi pozvan, oni nisu prihvatili poziv. Štoviše, bili su spremni posegnuti i za nasiljem kako bi se riješili i Isusa - utjelovljenoga Sina Božjega kao zaručnika, i njegovih apostola te slugu koji su ih pozivali na svadbu.

U toj se slici, draga braćo i sestre, lako prepoznaje i Crkva danas, koja naviješta i poziva u Božje ime, te poput Isusa nailazi na ravnodušnost, na odbijanje pa i na otvorene neprijateljske odnose te na nasilje svojih članova. A ta Isusova slika poziva na gozbu može jako dobro poslužiti i kao zrcalo u kojemu i svatko od nas postaje Isusovim sugovornikom: Pozvani smo svi u život i na svečanost koju priprema nebeski Otac. Sve je pripremio. Naše je samo da se odazovemo te uložimo malo truda da se na svadbi pojavimo spremni. I temeljno je pitanje samo to: otvaramo li srce za njegove izazove ili i mi pronalazimo svoje izgovore te odgađamo poziv na svečanost života i zajedništva s njim; slušamo li njegov glas ili ušutkavamo njegove pozive koji, unatoč našim bjegovima, ipak dopiru do nas i do naše savjesti; i da li se obraćenjem pokazujemo dostojnima njegove službe i poziva ili zaboravljamo da svojom ravnodušnošću i svaki od nas može prokockati svoj poziv te nespreman biti izbačen s nje?

Dragi ređenici, odazvali ste se. Tako je to lijepo, radosno, ohrabrujuće za našu mjesnu Crkvu i za svakoga od nas. Radujemo se što ćete uskoro svojim odgovorima na pitanja koja će Vam biti postavljena i obećanjima i javno očitovati svoj osobni odgovor na Božji poziv, te što ćete se po ređenju za đakone i svojom đakonskom službom pridružiti slugama koji pomažu u pripravi svadbene gozbe Jaganjčeve te pozivaju na nju. No, nama koji smo se odazvali na Božji poziv i vama koji se odazivate danas, Isus u prispodobi poručuje da se na svadbu ne može doći bilo kakav. Izričito nam kaže: „*Mnogo je zvanih, malo izabranih!*“ (Mt 22,14). Od uzvanika i onih koji su se odazvali očekuje se da dođu odjeveni i spremni za svadbu. Kralj nije promijenio pravila svadbe. I svaki novi uzvanik treba doći pripravan za svadbu. A naša spremnost na svadbu se ne sastoji samo u odbacivanju grijeha i zla, nego prije svega u osobnom suobličenju Kristu zaručniku, u redovitom

dubokom molitvenom životu i osobnom sakramentalnom sjedinjenju s njime, u našem odnosu prema njegovoj gozbi i Crkvi koju on nastoji okupiti oko svoga stola i učiniti je dionikom svoga života. U iskustvu ranjivosti, pred pandemijom koja je zahvatila čitav svijet, od nas kao Crkve i njezinih službenika sigurno se ne traži da smišljamo i nudimo odgovore na sva pitanja te da svojim brzopletim i nedovoljno produbljenim stavovima i izjavama unosimo dodatan nemir i zbunjenost u ljude i društvo oko nas, nego je naša diakonija – služenje: ponizno snaženje svijesti zajedno s papom Franjom da „smo svi braća“ i da svi plovimo na istoj lađi. Naše nije proklinjanje zla u svijetu, nego podrška proročkom svjedočanstvu snage služenja, solidarnosti i požrtvornosti za druge što ih prepoznamo i susrećemo kod tolikih ljudi oko sebe. Naše je snažiti „svijest da smo svi važni i potrebni, 'svi pozvani veslati zajedno', svi potrebni utjehe drugoga (...) svi dijelom stvarnosti kojoj ne možemo izmaći: pripadnost braći (usp. papa Franjo, *Homilija 27. ožujka 2020.*). Naša crkvena diakonija nas potiče da prije svega propitujemo i tražimo najprikladniji te cjelovit oblik svjedočenja vjere u Boga koji je prisutan i koji trajno bdi nad ovim svijetom, koji ga ljubi i koji nije dignuo svoju ruku od njega.

Odišlo dostojno našega kršćanskoga poziva i đakonske službe koju Vam se, dragi ređenici, danas povjerava, očituje se u svježini evanđeoske poruke i novosti našega svjedočanstva, života i rada; u našoj gorljivosti; u sposobnosti nasljedovanja sv. Pavla koji u današnjem drugom čitanju veli: „*Na sve sam i na svašta navikao: i sit biti i gladovati, i obilovati i oskudijevati. Sve mogu u Onome koji me jača!*“ (Fil 4,12-13).

Draga braćo i sestre, slušajući Isusovu prisodobu i gledajući na ove naše ređenike, bolje razumijevamo i svoju životnu situaciju te važnost svojih odluka. Postajemo svjesni da smo pozvani u život i na svečanost koju nam priprema nebeski Otac; da se u našem pozivu radi o svadbi utjelovljenoga Sina Božjega, da je to gozba Boga samoga koji nam nudi da svi ljudi budemo dionici njegova života i slave, da se na toj gozbi sudjeluje poštujući i pridržavajući se Isusovih svadbenih i slavljeničkih pravila. Utvrđujemo se u vjeri da nam je život darovan i u odluci da ga ne želimo zloupotrijebiti.

Isusova prisodoba Vama dragi ređenici danas poručuje: kad vas Bog poziva na svadbu svoga Sina, on vas i priprema da budete dostojni. Nudi vam i svadbeno ruho, pruža vam po današnjem đakonskom ređenju svoju milost iz punine ljubavi što je ima prema svome Sinu. S povjerenjem, predana srca, prihvatite odvažno

njegov poziv i sve što što će iz toga poziva uslijediti. I znajte da će on uvijek biti s vama te da vas on nikad neće ostaviti same. Amen.